

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 106/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., Z., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátkou JUDr. A. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd listom Okresného súdu Trebišov č. k. 3 T 75/2009-270 z 22. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2010 doručená sťažnosť J. S., Z., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) listom Okresného súdu Trebišov (ďalej len

„okresný súd“) č. k. 3 T 75/2009-270 z 22. júna 2010. Sťažovateľ sťažnosť doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 20. októbra 2010.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Na základe rozsudku Okresného súdu Trebišov, zo dňa 8.9.2009, sp. zn. 3T/75/2009, som uznaný vinným, že: „dňa 19.11.2008 okolo 19.45 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Super B, ev. č. ... po štátnej ceste od obce C. do obce Z., kde pri jazde na rovnom úseku za hustej hmly neprispôsobil rýchlosť vozidla poveternostným podmienkam a rozhl'adovým pomerom a prednou časťou vozidla zachytil pred ním idúcich chodcov kráčajúcich po pravej strane vozovky vedľa seba, ktorých zrazil, pričom chodec V. H. utrpel smrteľné poranenia, na následky ktorých toho istého dňa o 20.40 hod. podľahol a chodec T. I. utrpel polytraumu a ďalšie rozsiahle poranenia, na následky ktorých dňa 21.11.2008 vo FNsP v K. zomrel,“ a „podľa §288 ods. 1 Tr. por. poškodení V. H., bytom Z., a J. I., bytom Z., sa s nárokmi na náhradu škody odkazujú na občianske súdne konanie. ...

Po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku, proti ktorému som nepodal odvolanie, bola zhliadnutá jeho vada v tom, že vo výroku o uznaní viny nie sú nebohí poškodení V. H. a T. I. označení dátumom a miestom narodenia, ani adresou ich posledného bydliska a vo výroku o náhrade škody nie sú poškodení (ich právni nástupcovia) V. H. a J. I. označení miestom narodenia. Uvedená skutočnosť je v rozpore s ust. §288 ods.1 Tr. por., čím je rozsudok neurčitý a preto mám za to, že takto nevykonateľný.

Z rozsudku nie je zrejmé, aké osoby som mal trestným činom usmrtiť, pretože označením osoby iba podľa mena, a minimálne bez dátumu narodenia, nie je možné identifikovať, ktorá osoba mala byť a či bola usmrtená, alebo nie. Súčasne, keďže práva nebohých poškodených o náhradu škody prechádzajú na právnych nástupcov, aj z tohto dôvodu je treba nebohých poškodených (primárne poškodených), ako aj ich nástupcov (sekundárne poškodených), označiť v súlade so zákonom, aby u sekundárne poškodených bola zrejmá ich legitimita na to, aby vôbec mohli byť považovaní za poškodených...

Bez toho, aby nebohí poškodení boli označení menom a k tomu minimálne dátumom narodenia, je rozsudok nepreskúmateľný, a to jednak v časti viny samej (nie je zrejmé, či a kto bol skutkom dotknutý a usmrtený) a jednak v časti náhrady škody (nie je zrejmá právna legitimita poškodených).

Z uvedených dôvodov som učinil návrh na opravu chyby v písaní a počítaní. Uznesením Okresného súdu Trebišov, zo dňa 13.1.2010, sp. zn. 3T/75/2009, v spojení s Uznesením Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 11.2.2010, sp. zn. 7Tos 9/2010, bol zamietnutý môj návrh na opravu chyby v písaní a počítaní, zo dňa 26.11.2009, nakoľko namietaný nedostatok nie je možné napraviť podľa §174 ods. 1 Tr. por., pretože ku chybe došlo už pri vyhlásení rozsudku.

Uznesením Najvyššieho súdu SR, zo dňa 19.5.2010, bolo moje dovolanie, proti citovanému uzneseniu krajského súdu, odmietnuté bez prejednávania veci. ...

Súdy obidvoch stupňov uznávajú, že rozsudok je vyhlásený a vydaný v rozpore so zákonom, avšak podľa nich ho nie je možné napraviť spôsobom podľa §174 ods. 1 Tr. por., kde podľa odvolacieho súdu sa náprava mohla vykonať len v odvolacom konaní (ktoré som vo veci samej nevyužil). Mal som však za to (a naďalej mám), že ide o takú procesnú vadu rozsudku, ktorú je súd povinný odstrániť ex offo a to bez ohľadu na čas, kedy sa chyba zhládne a teda aj bez návrhu. Z uvedeného dôvodu som učinil dovolanie, ktoré bolo odmietnuté podľa § 382 Tr. por. per analogiam s použitím § 368 ods. 1 Tr. por.

Keďže predmetný rozsudok považujem za neurčitý a nevykonateľný, súčasne som žiadal o prepustenie na slobodu, o ktorom návrhu nebolo rozhodnuté, a súdy k tomu nezaujali žiadne stanovisko.

Keďže o mojom návrhu na opravu chyby v písaní a počítaní bolo právoplatne rozhodnuté tak, že sa nejedná o pisársku chybu, ani inú zrejmu nesprávnosť, avšak súčasne je zrejmé, že rozsudok trpí vadou v označení poškodených, učinil som na Okresný súd Trebišov, dňa 10.6.2010, návrh na doplnenie rozsudku v absentujúcich častiach výrokov a ďalej som požiadal o prepustenie na slobodu. ...

Namiesto toho, aby súd konal a rozhodol o mojom procesnom návrhu, na tento mi odpísal list, ako „Odpoveď na Váš návrh na doplnenie rozsudku zo dňa 10.6.2010 doručený súdu dňa 14.6.2010“. Uvedený postup je v rozpore so zákonom, a osobitne v rozpore s ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods.1 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé a verejné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom. ...

Je nepochybne zrejmé, že trest si odpykávam titulom neúplného rozsudku a teda v rozpore so zákonom, a to s vedomím súdov konajúcich vo všetkých inštanciách. Ani jeden

z konajúcich súdov tento evidentný nedostatok neodstránil (pritom na to mal právne prostriedky, nakoľko ide o vadu takej povahy, pri ktorej je povinný konať aj bez návrhu, nie iba titulom odvolania a v odvolacej lehote rozsudku).

Keďže vo veci bol podaný osobitný návrh, v ktorom žiadam doplniť rozsudok a prepustiť ma na slobodu, o ktorom nebolo konané a rozhodnuté, mám za to, že konaním porušovateľa - listom Okresného súdu Trebišov, zo dňa 22.6.2010, sp. zn. 3T/75/2009-270... došlo k porušeniu mojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods.1 Európskeho dohovoru... na spravodlivé a verejné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom.

Mám za to, že z dôvodu konania porušovateľa mi prináleží finančné zadosťučinenie, ktoré je satisfakciou za to, že porušovateľ, ktorý má podľa zákona dbať o ochranu práv osôb, a zvlášť, aby nikoho osobná sloboda nebola obmedzená v rozpore so zákonom, tak nekonal.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva sťažovateľa zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods.1 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé a verejné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom, boli listom sťažovateľa, zo dňa 22.6.2010, sp. zn. 3T/75/2009-270, označeným ako Vec: odpoveď na Váš Návrh na doplnenie rozsudku zo dňa 10.6.2010 doručený súdu dňa 14.6.2010, porušené.

Ústavný súd SR prikazuje Okresnému súdu Trebišov, aby vo veci návrhu na doplnenie rozsudku, zo dňa 10.6.2010, sp. zn. 3T 75/2009, konal a rozhodol.

Ústavný súd SR zakazuje porušovateľovi pokračovať v porušovaní namietaných základných práv sťažovateľa.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 3 333 €.

Okresný súd Trebišov je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania - právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne vo výške 254,88 €.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru listom okresného súdu sp. zn. 3 T 75/2009 z 22. júna 2010.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 322/2010).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie ním označených práv listom okresného súdu sp. zn. 3 T 75/2009 z 22. júna 2010, ktorým okresný súd nevyhovел návrhu sťažovateľa z 10. júna 2010 na doplnenie rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 75/2009 z 8. septembra 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06).

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces chráneného v čl. 46 ods. 1 ústavy je právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ, a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Z obsahu súdneho spisu týkajúceho sa konania v sťažovateľovej právnej veci vyplýva, že rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 24. septembra 2009, keďže proti nemu v zákonom ustanovenej lehote nebolo podané odvolanie. Sťažovateľ „*Návrhom na opravu chyby v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávnostiach*“ doručeným okresnému súdu 2. decembra 2009 žiadal o opravu výroku rozsudku okresného súdu, v ktorom absentovalo označenie poškodených v súlade s § 288 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj označenie miesta narodenia právnych nástupcov poškodených. Okresný súd uznesením z 13. januára 2010 návrh sťažovateľa podľa § 174 ods. 1 Trestného poriadku zamietol s odôvodnením, že k pochybeniu došlo už pri vyhlásení rozsudku a písomne vyhotovený rozsudok bol totožný s rozsudkom tak, ako bol vyhlásený. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 13. januára 2010 rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 7 Tos 9/2010-248 z 11. februára 2010 tak, že ju zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že v prípade sťažovateľom vytýkaných chýb vo výroku rozsudku ide o zrejmu nesprávnosť, ku ktorej došlo už pri vyhlásení rozsudku a ktorú bolo možné napraviť len včas podaným odvolaním. Keďže odvolanie proti rozsudku okresného súdu podané nebolo, nie je možné tieto chyby naprávať postupom podľa § 174 Trestného poriadku. Dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 11. februára 2010 bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

sp. zn. 5 Tdo 13/2010 z 19. mája 2010 odmietnuté podľa § 382 Trestného poriadku per analogiam s použitím § 368 ods. 1 Trestného poriadku, keďže napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím, ktorým bola vec právoplatne skončená. Sťažovateľ 14. júna 2010 doručil okresnému súdu „*Návrh na doplnenie rozsudku*“, ktorým žiadal okresný súd, aby napravil nezákonný stav spočívajúci v neúplnosti rozsudku (jeho výrokov) a vydal doplňujúci rozsudok. Okresný súd reagoval na návrh sťažovateľa listom č. k. 3 T 75/2009-270 z 22. júna 2010 (ďalej aj „namietaný list“), ktorý je predmetom sťažovateľom namietaného porušenia ním označených práv.

K uplatneniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy dochádza vtedy, ak príslušný zákon umožňuje, aby sa právnická osoba alebo fyzická osoba domáhala svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Tohto práva sa však možno domáhať v súlade s čl. 51 ústavy len v medziach zákonov, ktoré ustanovenia čl. 46 ústavy vykonávajú (II. ÚS 14/01). Právo na súdnu ochranu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia najmä právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam vyplývajúcim z ustanovení zákonov upravujúcich v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky jeho výkonu (m. m. III. ÚS 331/04).

Podľa § 174 ods. 1 Trestného poriadku predseda senátu môže osobitným uznesením kedykoľvek opraviť písárske chyby a iné zrejme nesprávnosti, ku ktorým došlo pri vyhotovení rozsudku a v jeho rovnopisoch, tak, aby vyhotovenie bolo v úplnej zhode s obsahom rozsudku, ako bol vyhlásený. Opravu môže nariadiť aj súd vyššieho stupňa.

Podľa § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozsudok môže odvolaním napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Podľa § 322 ods. 2 Trestného poriadku ak napadnutý rozsudok je chybný len v tom, že niektorý výrok v ňom chýba alebo je neúplný, môže odvolací súd bez zrušenia napadnutého rozsudku vec súdu prvého stupňa vrátiť s nariadením, aby o chýbajúcom výroku rozhodol alebo neúplný výrok doplnil.

V liste č. k. 3 T 75/2009-270 z 22. júna 2010 označenom ako „odpoveď na Váš Návrh na doplnenie rozsudku zo dňa 10.6.2010...“ okresný súd uviedol:

«Dňa 14.6.2010 bol Okresnému súdu Trebišov doručený Návrh na doplnenie rozsudku Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/75/2009 zo dňa 8.9.2009. Po preštudovaní jeho obsahu je zrejmé, že sa ním domáhate opráv rozsudku v takom rozsahu, ako to bolo uvedené vo Vašom návrhu na opravu chyby v písaní a počítaní a iných zrejmých nesprávnosti zo dňa 26.11.2009.

O tomto návrhu bolo rozhodnuté jeho zamietnutím uznesením Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/75/2009 zo dňa 13.1.2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Tos/9/2010 zo dňa 11.2.2010. Z odôvodnení oboch rozhodnutí súdov je zrejmé, že pre vyhovie Vášmu návrhu neboli dané zákonné predpoklady.

Aj napriek týmto skutočnostiach ste podali nedôvodný návrh na dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo/13/2010 zo dňa 19.5.2010 odmietnuté.

Váš terajší návrh na doplnenie rozsudku je opätovným sústavným opakovaním tých istých návrhom za tým istým účelom, ktoré už boli rôznymi súdmi jednoznačne a právoplatne zamietnuté a odmietnuté.

Terajší návrh žiada vydať „doplňujúci rozsudok“ a upraviť rozsudok, na základe ktorého ste bol odsúdený v súlade so zákonom.

V trestnom konaní možno vydať doplňujúci rozsudok podľa § 322 ods. 2 Tr. por. v odvolacom konaní, na čo ste už boli upozornení uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Tos/9/2010 zo dňa 11.2.2010. Toto konanie však neprebehlo, pretože rozsudok Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/75/2009 zo dňa 8.9.2009 sa stal právoplatný pred týmto orgánom dňa 24.9.2009.

Pre konanie o Vašom návrhu na doplnenie rozsudku zo dňa 10.6.2010 nie sú žiadne zákonné predpoklady v zmysle platného Trestného poriadku. Všetky riadne a mimoriadne opravné prostriedky, ktoré Vás viedli k náprave vyššie uvedeného napadnutého rozsudku Okresného súdu Trebišov už boli vyčerpané. Súd preto o tomto Vašom návrhu už konať nemôže.»

Z namietaného listu okresného súdu vyplývajú zrozumiteľné a jednoznačné dôvody, pre ktoré okresný súd nevyhovел návrhu sťažovateľa na doplnenie rozsudku okresného súdu

a pre ktoré okresný súd nemohol o tomto návrhu sťažovateľa konať. V súlade s citovanou judikatúrou ústavného súdu práva na súdnu ochranu sa možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré toto právo vykonávajú, teda v okolnostiach prípadu sťažovateľa v medziach Trestného poriadku, a to právnymi prostriedkami a právnymi inštitútmi, ktoré tento procesný predpis upravuje. Trestný poriadok (na rozdiel od Občianskeho súdneho poriadku) nepozná inštitút návrhu na doplnenie rozsudku. V trestnom konaní sa možno domáhať doplnenia rozsudku len v rámci odvolacieho konania. Sťažovateľ sa mohol domáhať nápravy nesprávneho (neúplného rozsudku) v rámci odvolacieho konania podľa § 322 ods. 2 Trestného poriadku, teda podaním odvolania. Sťažovateľ teda mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy (odvolanie), ktorý však nevyužil.

Postup okresného súdu v súvislosti s namietaným listom, ktorým okresný súd nevyhovел návrhu sťažovateľa na doplnenie rozsudku okresného súdu, teda posudzovanie zákonnosti postupu všeobecného súdu, nielenže nie je ústavný súd oprávnený preskúmavať, ale nie je to dôvodné už aj preto, že postupom všeobecného súdu nebolo navrhovateľovi odňaté (ani obmedzené) základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý mal možnosť právnymi predpismi (Trestným poriadkom) stanoveným postupom domáhať sa svojho práva na súde podaním odvolania. Ústavný súd preto považuje postup okresného súdu v súvislosti s namietaným listom za ústavne súladný.

Nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že z dôvodu ním namietanej neúplnosti výrokov rozsudku je tento rozsudok neurčitý a nevykonateľný.

Podľa § 163 ods. 3 Trestného poriadku výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Podľa § 164 písm. a) Trestného poriadku v rozsudku, ktorým sa rozhoduje o vine, uvedie súd aj výrok o náhrade škody, ak bol nárok na jej náhradu riadne a včas uplatnený.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na občianske súdne konanie, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Poškodeného treba označiť jeho menom a priezviskom, dátumom a miestom narodenia a miestom bydliska.

V okolnostiach prípadu sťažovateľa nárok na náhradu škody si v trestnom konaní uplatnili právni nástupcovia poškodených podľa § 48 ods. 4 Trestného poriadku.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že označenie osôb poškodených trestným činom vo výroku o vine je odôvodnené len v súvislosti s požiadavkou konkretizácie skutku, ktorého sa výrok o vine týka. Vo výroku o vine má byť trestný skutok dostatočne konkretizovaný tak, aby nemohol byť zamenený s iným skutkom a poskytol dostatok údajov pre záver o zachovaní totožnosti skutku. V rozsudku okresného súdu sú poškodení vo výroku o vine označení len menom a priezviskom (bez uvedenia dátumu a miesta narodenia a adresy posledného bydliska), ale vzhľadom na ďalšie skutočnosti, ktorými je skutok vo výroku o vine vymedzený, možno konštatovať, že zákonná požiadavka konkretizácie skutku bola v prípade sťažovateľa dodržaná. Nie nepodstatnou je v tejto súvislosti skutočnosť, že vo výroku o náhrade škody sú právni nástupcovia poškodených označení menom a priezviskom, dátumom narodenia a adresou bydliska.

Pokiaľ ide o námietku neúplnosti výroku o náhrade škody, v ktorom chýba údaj o mieste narodenia právnych nástupcov poškodených, ústavný súd konštatuje, že uvedený formálny nedostatok sa týka výroku, ktorým súd odkázal právnych nástupcov poškodených s ich nárokom na občianske súdne konanie. Keďže sa sťažovateľom vytýkaný nedostatok nedotýka výroku o vine ani výroku o treste, nemožno z dôvodu formálneho nedostatku vo

výroku o náhrade škody označiť odsudzujúci rozsudok vo veci sťažovateľa z tohto dôvodu za neurčitý, a tým za nevykonateľný. Aj napriek formálnemu nedostatku, ktorý spočíva v neuvedení miesta narodenia právnych nástupcov poškodených vo výroku, ktorým okresný súd odkázal právnych nástupcov poškodených s ich nárokom na občianske súdne konanie, sú právni nástupcovia poškodených označení menom a priezviskom, dátumom narodenia a adresou bydliska dostatočne identifikovaní na to, aby svoj nárok mohli uplatniť v konaní pred príslušným súdom a aby tento nárok nemohol byť proti sťažovateľovi zneužitý zo strany iných (neoprávnených) osôb.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že medzi namietaným postupom okresného súdu a právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ v sťažnosti namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možné porušenie týchto práv, preto prichádzalo do úvahy odmietnutie sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Okrem uvedeného ústavný súd uvádza, že týmto postupom okresného súdu súvisiacim s korešpondenciou predsedu tohto súdu ani nie je aplikovateľné označené porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (prikázanie okresnému súdu, aby vo veci konal, priznanie primeraného finančného zadost'učinenia a náhrady trov právneho zastúpenia) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2011